

ဖျားနေတဲ့မြို့ .

ကျွန်မကို အိပ်ပျော်နေရာက နှိုးလိုက်သည့်အရာတစ်ခုခု ရှိချင် ရှိလိမ့်မည်။ဘာလဲဟု ကျွန်မ မသိပါ။
နိုးနေကျအချိန်မဟုတ်ဘဲ နိုးလာ ရသည်ကိုသာ ကျွန်မသိသည်။ အိပ်ရာမှ
ရုတ်တရက်နိုးလာသော်လည်း

ချက်ချင်းမျက်လုံးဖွင့်၍ မရပါ။ ကျွန်မဆက်လက်အိပ်ပျော်ချင်သေးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ အိမ်ရှေ့အဝေးပြေးကားလမ်းမပေါ်မှာ ကြားနေကျ
ကားကြီးကားငယ်တို့၏ ဆူညံသံကို မကြားရသေး။ ကတ္တရာလမ်းမပေါ် ကားဘီးကြီးများ
ဖြတ်သွားသဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည့် တုန်ခါမှု ကြောင့် ကျွန်မ၏ အိပ်ရာလည်း မလှုပ်ခတ်သေး။
အားလုံးငြိမ်သက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။
သို့သော် ဆက်လက်အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် မျက်လုံး မဖွင့်ရသေးဘဲ ဒါ
ကျွန်မအခန်းမဟုတ်ဘူးဟု ကျွန်မသိလိုက်သည်။

အမြင်အာရုံအရ ထူးခြားမှုကို ဘာမျှ မမြင်ရသေးမီပင် ကျွန်မသည်ထူးခြားမှုကို ရုတ်တရက်
သိလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည့်လေ။ ကျွန်မ ရှူရှိုက်လိုက်သည့် လေအရ
ကျွန်မသိလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒါ ကျွန်မ အခန်း မဟုတ်ဘူး။ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့
ကျွန်မရှူရှိုက်လိုက် ရသည့် လေက သိပ်ကို သန်စွင်လန်းဆန်းပြီး အေးမြနေလိုပဲ။

ကျွန်မ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နေ၏ ရောင်ခြည်အသစ်အတွက် အစပျိုးသည့် အလင်းရောင်
မှိန်မှိန်ကလေး အခန်းထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက် နေပြီ။ သို့သော် အမှောင်လည်း မကုန်သေး။
မြင့်မားသော မျက်နှာကြက်တစ်ခုကို ခြင်ထောင်ဇာအမိုးအား ဖောက်ထွင်းလျက် မြင်လိုက်ရသည့်အခါ
ကျွန်မ နည်းနည်း ပြုံးမိသည်။ ကျွန်မအခန်းတွင်တော့ မျက်နှာကြက်သည် ရှစ်ပေသာ မြင့်သော
အုတ်ကြမ်းခင်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မ ဘယ်ကို ရောက်နေခဲ့တာပါလိမ့် ။
အိပ်ချင်မှူးတူးရီဝေနေစဉ် ကျွန်မထံမှာ အသိဉာဏ်များ ၊ ဆင်ခြင်မှုများ အမြဲလို လို
ကင်းကွာလျက်ရှိတတ်သည်။

ကျွန်မပြန်းခနဲ အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည့်အခါ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှ စောင်တစ်ထည်သည် အိပ်ရာပေါ်သို့
ကျသွား၏။ ကျွန်မ၏ အခန်းမှာတော့ စောင်ခြုံ ပြီး မအိပ်ရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်မသည်

နွေးထွေးသော ဝှမ်းစောင်

ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။
ဟိုးအဝေးမှာ ပြာမှိုင်းသော တောင်တန်းကြီးများ။ ကျွန်မကို အန္တရာယ် တိုမှ တားဆီးကာကွယ်ပေးမည့်
ဟန်ဖြင့် ကုန်ကြွေးရရ ငုံ့ကြည့်နှစ်သိမ့်နေသော တောင်တန်းကြီးများကို ကျွန်မမြင်ရသည်။ မျိုးရဲ့
တောင်ပြာတန်းကြီးတွေပေါ့။

မျိုးရေ

ကျွန်မ ခပ်တိုးတိုး လွတ်ခနဲခေါ်မိသည်။

မိသွယ် .. နိုးပြီလား

သူ့အသံက အိပ်ချင်မူးတူးအသံမဟုတ်။ သူနိုးနေတာ ကြာပြီထင်ပါရဲ့။

အို...မဟုတ်ဘူး၊ သူညက နိုက်ဂျူတီလေ။ ဆေးရုံမှာ ညအိပ်ရတာ မဟုတ်လား။

နိုးရင် ထွက်ခဲ့တော့ကွာ၊ ငါဒီမှာ ကော်ဖီဖျော်တော့မလို၊ လာနင်လာလုပ်တော့

ကျွန်မ ဧည့်ခန်းရောက်သွားသောအခါ သူသည် စားပွဲဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်လျက် အလုပ်ရှုပ်နေရာက
လှည့်ကြည့်သည်။ အရှေ့ကောင်းကင်ဆီက အလင်းဖျော့ဖျော့နှင့် ဖယောင်းတိုင် မီးမှိန်မှိန်၏
အလင်းနှစ်ခုပေါင်းစပ်ပြီး သူမျက်နှာကို မြင်ရခြင်းဖြစ်သော်လည်း ခပ်ဝါးဝါးခါတ်ပုံတစ်ခုကို ကြည့်ရ
သလိုရှိသည်။ သူထံမှာ ကျွန်မ သဲသဲ ကွဲကွဲမြင်ရသည်က ဘာကိုမဆို ရောင့်ရဲလွယ်သည့် အပြုံး။
ဘဝကို အမြဲ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့် အပြုံးသာဖြစ် သည်။

နှင်ပဲ ဖျော်လိုက်ပါ မျိုးရာ ၊ ငါ မျက်နှာလည်း မသစ်ရသေးဘူး၊ နောက်ပြီး နှင်ဖျော်တာက
ပိုကောင်းပါတယ်

ကျွန်မ လူလည်ကျသည်ကို ရိပ်မိသော သူက ဘာမှမပြောဘဲပြုံးနေပါသည်။

ရေနွေး ဘယ်ကရလဲ မျိုး

သူ အသံထွက်ရယ်မောလိုက်၏။

ဘယ်က ရရမလဲဟာ ၊ ငါ့ဟာငါ ရေခွေးအိုး တည်ထားတာပေါ့

မီးသွေးနဲ့ ...

အေးပေါ့ ၊ ငါပြန်ရောက်နေတာ နာရီဝက်လောက် ရှိပြီ

မီးသွေးမီးဖိုမှာ မီးမွှေးဖို ကျွန်မကဖြင့် အလွန်ပျင်းပါသည်။

နင် မိန်းမ မယူသေးဘူးလားဟင် ..မျိုး

သူ ကော်ဖီမှုန့်များခပ်ထည့်ရင်း မျက်နှာတည်သွား၏။

စောစောစီးစီး ဘာမေးခွန်းတွေ လာမေးနေမှန်း မသိဘူး၊ သွားကွာ မျက်နှာသစ်ချည်၊ ဟောဟို အခန်းရဲနောက်မှာ အုတ်ကန်ကြီး ရှိတယ်၊ ဒီက ဖယောင်းတိုင် ယူသွား

ကျွန်မ မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ ပြန်ထွက်လာသည့် အချိန်တွင် ကော်ဖီ၏ မွှေးရနံ့သည် တစ်အိမ်လုံး ပျံလွင့်လျက် ရှိသည်။ ကျွန်မ စောစောက စကားကို ယခုမှ ပြန်၍ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

မဟုတ်သေးဘူးလေ မျိုးရဲ့၊ နင့်အသက်လည်း ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်တာ၊ အသက် ၄၀ ရောက်ဖို့ သုံးနှစ်လောက်ပဲ လိုတော့တာလေ၊ ငါတို့ နှင်တိုရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြင့် သားသမီးတွေ ၆ တန်း၊ ၇ တန်းတွေ ရောက်ကုန်တဲ့လူနဲ့ ၊ သားသမီးလေးငါးယောက်ရနေတဲ့လူနဲ့၊ ဆရာဝန်မတစ်ယောက် အပျိုကြီးဖြစ်တာ အံ့ဩ စရာ မကောင်းပေမယ့် ဆရာဝန်တစ်ယောက် လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာတော့ အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်နော့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အထူးအဆန်းတွေ လျှောက်တွေးကုန်လိမ့်မယ်

ချီးမှပဲ

သူဆဲရေးလျှင် ကျွန်မအမြဲတမ်း အော်ရယ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း အခုလည်း ကျွန်မ အော်ရယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဟ .. အဲလောက် အော်မရယ်နဲ့၊ ဟိုဘက်က ဆာဂျင့်အိမ်ကပ်လျက်နော်၊ သူများတကာ လန်နိုးကုန်ဦးမယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အဲလောက် အရယ်မသန်ရဘူး၊

နင် အဲဒါကြောင့် ယူမယ့်လူမရှိဘဲ အပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ

ထိုစကားမျိုးဖြင့် ကျွန်မအား မကြာခဏ ဆွပေးတတ်သော ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း များတွင် သူတစ်ယောက်သာ လူလွတ်ဖြစ်နေသည်။ ကျန်သည့် လူတွေက အိမ်ထောင်ကျပြီး မိသားစုကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေပြီ။ သီတင်းတစ်ခါ ကျွတ်တိုင်း ကျွန်မအား အခံရခက်အောင် စ,နောက်က နိမ်ချအပြစ်တင်လေ့ ရှိပါသည်။

ပြောကြပေါ့ဟာ ၊ ပြောကြပေါ့၊ မခံချင်စိတ်နဲ့ ကောက်ယူပစ်လိုက်ပြန်ရင် လည်း ငါပဲ ဘဝဆုံးရဦးမှာ ထိုစကားဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆုံးမလျက် သူတို့၏ စ,နောက် သရော်မှုကို တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် တင်းခံခဲ့ရသည်။

ယောက်ျားယူလိုက်ရင် ဘဝဆုံးမယ်လို နှင့်ဘယ်သူက ပြောလဲ၊ အဲဒါတွေပေါ့၊ အဲဒါတွေကြောင့် နင့်ကိုငါ အမြင်ကတ်တာ သူမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အပြစ်တင်သည့်အခါ ကျွန်မ အမြဲလိုလို မချိုမချည်ပြုံးလျက် ငြိမ်နေခဲ့တတ် ပါသည်။

တကယ်တော့ သူနှင့်ကျွန်မ ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ် ကျော်ပြီ။ သူ ဘာကြောင့် မိန်းမ မယူဖြစ်သေးသည်ကို ကျွန်မအသိဆုံး၊ ထိုအတူ ကျွန်မဘာကြောင့် အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်သည်ကိုလည်း သူအသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ပေါင်မုန် ကြက်ဥကြော်နှင့် ကော်ဖီသောက်ပြီးသည့်အခါ နေရောင်ခြည်ကို ကျွန်မတို့ မြင်ရပြီ။ အရှေ့ဘက်တောင်တန်းတွေဆီမှ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာ သော နေလုံးကို ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် စောင့်ကြည့်ဖြစ်ကြ၏။

နှင်းမြူဖုံးလွှမ်းသဖြင့် ပြာမှိုင်းနေသော တောင်တန်းကြီးများ၏ ထိပ်စွန်းပိုင်းဆီတွင် နေရောင်ဖြာကျလာသည့် မြင်ကွင်းမှာ အလွန်လှပ ခမ်းနားသည်။ ရောင်ခြည်တန်းကလေးများအောက်မှာ မှုန်တစ်ဝက် လင်းတစ်ဝက်ဖြစ်နေသော တောင်တန်းများသည် ကျွန်မတို့အား လှမ်းကြည့်ပြုံးပြနေသလို ခံစားရ၏။

ကျောက်မဲက ညတွေမှာတော့ ကြယ်တွေလည်း စုံမှာပေါ့နော်..မျိုး

ကျွန်မစကားကို သူနားမလည်ပါ။ သူ ကျွန်မအား မျက်မှောင်တွန်ငှေးလျက်

ကြည့်ပါသည်။

ကြယ်စုံတာ မစုံတာ ငါက ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ သွယ်သွယ်ရ ၊ ဆေးခန်းက အပြန်ညတွေမှာ ငါ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ပြန်ရောက်ချင်ဇောနဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်းမောင်းလာ၊ လမ်းမှာ အမှတ်တမဲ့ ဆုံနိုင် မယ့်လူတို စက်ဘီးတို ဆိုင်ကယ်တိုကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်၊ ဆောင်းရာသီတွေမှာဆို မျက်နှာကို ဖြတ်တိုက်တဲ့လေကို ကော်ဆဲ၊ မျက်မှန်ကို လာကပ်တဲ့ နှင်းမှုန် တွေကို ကော်ဆဲ.... တဖြည်းဖြည်းအေးစက်ထုံကျင်လာတဲ့ လက်တွေကို ဒေါသဖြစ်၊

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကောင်းကင်က သူဟာ သူနေ ကြယ်တွေကလည်း သူဟာသူနေ၊ ငါကလည်း ငါ့အိမ်ငါ ပြန်ပေါ့.... ဒါပဲပေါ့

ထိုနောက် သူကျွန်မဘက် တည့်တည့်လှည့်ကြည့်သည်။

နေစမ်းပါဦး၊ နင် ဒီအရွယ်ကြီးရောက်တဲ့အထိ ကြယ်တွေ လတွေအကြောင်းတွေးနေတုန်းပဲလား၊ စိတ်ကူးယဉ်တုန်းပဲလား

ကျွန်မ မပြုံးမရယ်ဘဲ သူ့ကို ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိသည်။

ဒါ စိတ်ကူးယဉ်တာမဟုတ်ဘူး မျိုးရ ၊ ငါ အခုဖြစ်နေတာက စိတ်ကူးယဉ်

နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ညစ်နေတာ၊ ဘယ်ထွက်ပြေးရမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ငါ ခံစားနေရတာ

သူ့မျက်လုံးများတွင် အလေးအနက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားမှုကို ကျွန်မမြင်

လိုက်ရပါသည်။

ဒါဖြင့် နင် မနေ့က ရောက်ရောက်ချင်းပြောလိုက်တဲ့ ထွက်ပြေးလာတာ ဆိုတဲ့စကားက အတည်ပြောလိုက်တာပေါ့။ ဟုတ်လား သွယ်သွယ်၊ နင် ဘယ်သူ့ဆီကနေ ထွက်ပြေးလာတာလဲ ပြောစမ်း

ငါလား

ကျွန်မ တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိ၏။ သူ မရယ်ပါ။ ဝရန်တာ လက်ရန်းမှာ ထိုင်ရာမှာ ထပြီး ကျွန်မထံ လျှောက်လာပါသည်။

ငါ ဘယ်သူ့ဆီကမှာ ထွက်ပြေးလာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့မြို့ကြီးဆီကနေ ထွက်ပြေးလာတာ

ကျွန်မထိုင်နေသော ပက်လက်ကုလားထိုင်၏ နောက်တွင် သူမတ်တတ်ရပ် လျက် ကျွန်မအား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်မအား စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ကျွန်မပြောမည့်စကားကိုသာ စိတ်ရှည် ရှည်နား ထောင်မည့်ဟန် ဖြစ်သည်။

မျိုး .. ဒီမြို့ဒုသးသေးကလေးမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြာကြာနေနေရတာလဲဟင်

မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်မထံမှ မေးခွန်းကိုသာ ရလိုက်သောအခါ သူ အံ့ဩသွား ဟန် ရှိ၏။ငုံ့ကိုင်းနေသော သူ့ကိုယ်က အနည်းငယ် မတ်သွားပါသည်။ ဤမေးခွန်း ကို ကျွန်မ သုံးလေးခါမက မေးခဲ့ဖူး၏။သူပြန်ဖြေသမျှ အဖြေမှာ တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ထိုအဖြေကိုသာ သူပေးပါသည်။

လောဘမရှိ ဒေါသမရှိ အေးချမ်းတဲ့မြို့လေးကို သဘောကျလိုပဲ့ဟာ

ဤမြို့မှာ သူ့တွယ်ကပ်နေအောင် ဆွဲဆောင်ထားနိုင်သည့် လုပ်ငန်း လည်း မရှိ။ သူ့ဆေးခန်းဝင်ငွေသည် သာမန်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ ဆေးရုံလက်ထောက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရရှိနိုင်သည့် ဝင်ငွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်၏။ သူ့တွယ်တာရမည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ယောက်လည်း မရှိ။ ဤမြို့မှာ သူ့အတွယ်တာဆုံး အရာမှာ ဟောဟိုက တောင်တန်းပြာများသာ ဖြစ်သည်။ ဒါကို ကျွန်မက ဟိုစဉ်ကတည်းက သိခဲ့ပါသည်။

မျိုး .. တောင်တန်းကြီးတွေကို ငါ အနီးဆုံး မြင်နိုင်မယ့်နေရာ တစ်ခုခုဆီ ငါ့ကို ခေါ်သွားစမ်းပါ

ကျွန်မ ဟိုးအဝေးကို ငေးကြည့်လျက် တမ်းတမ်းတတ ပြောမိသည်။ သူ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောပါသည်။

ငါ နင့်ကို ပတ္တမြားတောင်ပေါ်ကို ခေါ်သွားမယ်၊ နင် အဲဒီတောင်တန်းတွေ ကို နီးနီးလေးမြင်ရတယ်။

နေရောင်ခြည်နုနုအောက်မှာ တောင်တန်းကြီးများသည် ဣန္ဒြေကြီးစွာ တည်ငြိမ်နေ၏။ မြို့ပုတ်လည်ကို တံတိုင်းကြီးတစ်ခုပမာ ကာရံပေးထား သည့်တောင်တန်းကြီးများကြောင့် ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံခြုံမှုအပြည့်အဝ ရရှိခံစားလိုက်ရသည်။

ကျွန်မ၏ မြို့ကြီးမှာတော့ သစ်ပင်တွေလည်း မရှိ။ တောင်တန်းကြီးတွေလည်း မရှိပါ။ မိုးသိုထိလှမတတ် မြင့်မားသော အဆောက်အဦများ၊ ဟိုတယ်များသာ ရှိပါသည်။ ဆူးလေဘုရား ၏ စိန်ဖူးတော် မြင့်မားစွာ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဟိုတယ်ကြီးများ အကြောင်း မျိုးကို ပြောပြရဦးမည်။ ကျွန်မလိုချင်သည့် ဘွဲ့လွန်ပညာများကို သူ မမက်မောခဲ့ ။ ကျွန်မက ဆေးရုံကြီးတွေမှာ လှည့်ပတ်ပြီး အသေအလဲ စာကြိုးစားကျက်မှတ်ပူလောင်နေသည့်အချိန်တွင် သူက မြို့ဖူးသေးလေးမှာ လူနာတွေနှင့် အတူ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မကတော့ မြို့တော်ကြီး မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနှင့်အတူ ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်၏ မနာလိုမှုများ၊ သရော်လှောင်ပြောင်မှုများကို တစ်လှည့်စီခံစားနာကြည်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မ၏ ဘဝကို ကျွန်မကျေနပ်နှစ် သိမ့်နေခဲ့ဖူးပါသည်။

လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများကို မက်မက်မောမော အဆင်ပြေပြေ သုံးစွဲရင်း မျိုးတိုမြို့၏ လျှပ်စစ်မီးအကြောင်း တွေးမိလျှင် မျိုးအပေါ်အား မလိုအားမရစိတ်ဖြင့် မကြာခဏ ပင့်သက်ရှိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့မြို့၏ လျှပ်စစ်မီးသည် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကိုယ့်ဟာကိုယ် တည်ဆောက် ထားသော ဓာတ်အားပေးစက်ရုံကလေးမှ မျှဝေပေးသော လျှပ်စစ်မီးသာ ဖြစ်သည်။ ညနေ ၆ နာရီမှာစ၍ လျှပ်စစ်မီးပေးကာ ည ၉ နာရီမှာ လျှပ်စစ်မီး ဖြတ်သည်။ ထိုသုံးနာရီကြာသော လျှပ်စစ်မီးကလေးကိုပင် ရပ်ကွက်တိုင်းက နေ့စဉ် မရ၊ တစ်ရက်ခြားတစ်ခါ ခွဲတမ်းဖြင့် အလှည့်ကျယူရသည်။ အများအားဖြင့် ကိုယ်ပိုင်မီးစက်များ၊ အောက်လင်းဓာတ်မီးများ၊ ဘက်ထရီ ဖန်ချောင်းကလေးများဖြင့်သာ ကျေနပ်ကြရသည်။ ဆေးရုံမှာတော့ညနေ ၆ နာရီမှည ၉ နာရီအထိနေ့စဉ်မီးမှန်မှန်ရပါသည်။ ဒေါက်တာမျိုးကျော်၏ အိမ်သည်ဆေးရုံဝင်းထဲက ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်ရှိဆရာဝန်အိမ်များအနက် တစ်ခုဖြစ်သည်။ တောင့်တင်းခိုင်ခံ့ပြီး ကျယ်ဝန်းသော အိမ်က လေးတစ်လုံးဖြစ်သည်။ အမြင့်ပိုင်းမှာဖြစ်သဖြင့်လေသည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှအိမ်ထဲသို့ဝင်တိုးတိုက်မြဲဖြစ်သည်။

လေကတော့ အမြဲလိုလတ်ဆတ်ပါရဲမျိုးရယ်၊ ဒါပေမယ့် လျှပ်စစ်မီး မရှိတော့ နင်အမြဲမီးသွေးမီးဖိုနဲ့ သုံးနေရတာ စိတ်မပျက်ဘူးလားဟု တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မညည်းညူရင်းမေးမိသည်။

ဒါကြောင့် ငါ အိမ်မှာချက်မစားတာပေါ့၊ ငါအပြင်မှာပဲစားတယ်လေ၊ မနက်နဲ့ည ကော်ဖီသောက်တဲ့အချိန်တွေမှာပဲမီးမွှေးရတာ

တစ်မြို့လုံးမှာ မီးသွေးဖြင့် အသုံးပြုနေရသည်ဖြစ်ရာ မီးခိုးငွေ့များဖြင့် အသက်ရှူလိုဝှမယ်မထင်ဘူးဟုကျွန်မ မှတ်ချက်ချတော့ သူပြုံးလိုက်သည့် အပြုံးကိုကျွန်မယခုတိုင် သတိရနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူက တောင်တန်းကြီးတွေ သစ်တောကြီးတွေရှိရာသို့လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် ဟောဒီတောင်တန်းတွေနဲ့ သစ်တောတွေရှိနေသမျှငါတို့မြို့မှာ ကာဗွန်ကြောင့် လေထုညစ်ညမ်းမှု မရှိစေရဘူး ဟု ပြောခဲ့သည်။

မျိုး အဲဒီတောင်တန်းတွေမှာ သစ်တောတွေရှိနေသေးရဲ့လား

ရုတ်တရက် ကျွန်မလက်ညှိုးညွှန် မေးမိတော့ သူ ကျွန်မဘေးမှာ မတ်တတ်လာရပ်လျက် တောင်တန်းတွေ ရှိရာသို့ငှေးကြည့်နေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်ခြောက်နှစ်ခုနှစ်က ပြောခဲ့သော စကားများ၏ ဆက်စပ်မှုကိုသူသတိရနေပုံမလားဟု ကျွန်မ သံသယဖြစ်မိ၏။ ကျွန်မ ပြုံးလျက်စကားအဆက်အစပ်ဖြစ်အောင်အတိတ်ကစကားများကို ပြန်ဖော်ပေးရန် စဉ်းစားလိုက်စဉ်မှာပင် သူက ခေါင်းတချက်ညိတ်၏။

အရင်ထက်စာရင်တော့ သစ်တောတွေနည်းကုန်ပြီဟ၊ ဒါပေမဲ့ နင်စိုးရိမ်တဲ့လေထုညစ်ညမ်းမှုအဆင့်အထိ မရောက်အောင်တော့ သူတို့တာဝန်ကျေတုန်းပါပဲ

သည်လိုဆိုတော့ သူကျွန်မ၏ ဟိုတုန်းက စကားကို ယခုထိ အဆက် အစပ်မိမိ ပြန်ပြောနိုင်တုန်းပဲပေါ့။ ကျွန်မ အသံထွက်ရယ်မောမိသွားသည်။

ငါ့ကို ရန်ကုန်အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး မိသွယ်ရ၊ နင် အင်မတန်မက်မောတဲ့ရန်ကုန်လူနေမှုစနစ်အကြောင်းလဲပြောစမ်းပါဦး

သူသည် ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာအခြေချနေထိုင်မည့်အဖြစ်ကို သဲသဲမဲမဲ ကန်ကွက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ဘွဲ့လွန်ပညာကိုသူမမက်ခဲ့ပေ။ ကျွန်မ မက်မောသော လေအေးစက်တပ်တိုက်ခန်း၊

လေအေးစက်ဖွင့်ထားသည့်ကိုယ်ပိုင်ကား၊ လျှပ်စစ်သုံး မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းများ၊ ရုပ်မြင်သံကြားနှင့်ဗွီဒီယိုပြစက်များ၊ စီဒီဓာတ်ပြားဖွင့်စက်နှင့်အင်ပလီဆိုင်ယာများ စပိကာများ စသည့် ဖိမ်ခံ ပစ္စည်းများကိုသူ့အမြဲလျစ်လျူရှုနိုင်ခဲ့သည်။

ပြောရရင်တော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဟာ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ချို့ယွင်းနေပြီမျိုးရဲ့

သူက မထူးဆန်းသလိုပင် ပခုံးတွန့်ပြ၏။

ဒါကတော့မြို့ကြီးတွေမှာ ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့သဘာဝပဲသွယ်သွယ်ရာ၊ တခြားမြို့တော်ကြီးတွေမှာလဲဒီလိုပါပဲ။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်လူဦးရေတွေ စက်ရုံတွေများလာမယ်၊ အဆောက်အဦတွေတိုးတိုးဆောက်ရမယ်၊ သစ်ပင်တွေပြုန်းတီးကုန်မယ်၊ မြို့သစ်ရပ်ကွက်တွေ ထပ်ထပ်ချဲ့ရမယ်၊ အပူချိန်တွေ တိုးတိုးလာမယ်၊ ဒါသဘာဝပဲ

သဘာဝကိုလူတိုင်းသိပါသည်။ လူတိုင်းလည်း လက်ခံရပါသည်။ သို့သော် ထိုသဘာဝထဲမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကျင်လည်နေရသည့် လူတွေအတွက်တော့ အစစအရာရာသည် ခက်ခဲလွန်းဆင်းရဲလွန်းလှသည်။

အမယ်... ကိုယ်တို့မြို့တော်ကြီးက တခြားနိုင်ငံတွေရဲ့ မြို့တော်ကြီး တွေနဲ့နှိုင်းယှဉ်ပြန်တော့ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေနဲ့ စိမ်းစိုနေပြန်ရောဟ၊ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာသမျှ နိုင်ငံခြားသားတွေက ရန်ကုန်ရဲ့ စိမ်းစို အုပ်ဆိုင်းတဲ့ သစ်ပင်တွေကို အမြဲလိုချိုးကျူးကြတယ်၊ သူတို့ဆီမှာ မြို့တော်ကြီးတွေမှာ ဒီလောက် မစိမ်းစိုတော့ဘူးလေ၊ အဆောက်အဦတွေ ပြည့်ကျပ်ပြီး သစ်ပင်တွေ ပျောက်ကုန်ပြီကိုး၊ ဒါပေမဲ့ တခြားအချက်တွေမှာတော့ ရန်ကုန်ဟာ ကြောက်စရာပဲ၊ စက်ရုံတွေဟာ မြို့နဲ့သိပ်နီးနေတာမျိုး၊ အမှိုက်နွံစွန့်ပစ်ပစ္စည်းတွေကလဲ ငါတို့အတွက် အန္တရာယ်ပဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ တိုးတိုးလာလိုက်တဲ့ ကားတွေ ကားတွေ မနည်းလှပါဘူး၊ မနက်ရုံးတက်ချိန်နဲ့ ညနေရုံးဆင်းချိန်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လမ်းတွေမှာ ကားတွေ ကျပ်ခဲပြီး တရွေ့ရွေ့ ဘီးလိုမဲ့လိုက် ရပ်လိုက်နဲ့ စိတန်းရွေ့နေရတာ၊ နောက်ပြီး ရေဝေဖြန့်ဖြူးတဲ့ စနစ် ဘယ်လောက်ပဲ စနစ်ကျကျ တစ်ရှိန်ထိုးများပြားလာတဲ့ အထပ်အများကြီးနဲ့ တိုက်ခန်းအမြင့်တွေနဲ့ကျတော့ အချိုးမညီပြန်ဘူး၊ အဝီစိတွင်းတူးကြရတယ်၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာမှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ မြေကြီးရဲ့ ခိုင်ခံ့မှုကို ငါတို့ ဘယ်လောက်များ ယုံကြည်စိတ်ချရမလဲနော်၊ တော်ပါသေးရဲ့ ငလျင်ခဏခဏ မလှုပ်ပေလို့

သူ ကျွန်မကို တအံ့တဩငေးကြည့်နေသည်။ နံနက်ခင်း၏ လတ်ဆတ်သော လေကို ကျွန်မ အားရပါးရ

ဂိုက်ရှုလိုက်ပြီး တစ်ချက်ပြီးမိ၏။

ကြည့်စမ်း၊ လတ်ဆတ်လိုက်တဲ့လေ၊ မျိုး နင်သိလား၊ ငါအခုလို အဆုတ်ထဲအပြည့်လေကိုရှိက်မရှုရတာ ဘယ်နှစ်နှစ်ကြာပြီထင်လဲဟင်

သူ ကျွန်မကို ငေးကြည့်ရာက မျက်နှာလွဲ၍ ပြုံးပါသည်။

ခြောက်နှစ် ခုနှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီဟာ၊ ကားအိပ်ဇောငွေတွေ၊ စက်ရုံ မီးခိုးတွေ၊ ထမင်းဟင်းဆိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဆီကြော်နံ့အငွေ့တွေ မှိုင်းတွေ ၊ ချောင်းဆိုးပြီး တံတွေးတွေ သလိပ်တွေကို ဒီအတိုင်း လမ်းပေါ် ထွေးချပစ်တဲ့ လူတွေကြောင့် လေထုထဲမှာ ပျံလွင့်နေမယ့် ရောဂါပိုးအမျိုး ပေါင်းစုံတွေ ...၊ ဒါနဲ့ ငါတို့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက တီဘီရောဂါရှိတဲ့ သလိပ် ကို ရောဂါပိုးရှိတဲ့ သလိပ်ကို ရောဂါမပြန့်ပွားအောင် စွန့်ပစ်နည်းသင်ခဲ့ရ တာ မှတ်မိလား

သူက လက်ပိုက်၍ ဝရန်တာကို နောက်ကျောပေးရပ်ကာ ကျွန်မမျက်လုံးထဲ သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်နေပါ၏။ ကျွန်မ ရူးသွားပြီ ဟု တော့သူမထင် လောက်ပါဘူးနော်။ ရောဂါပိုးရှိသူ၏ သလိပ်ကို နိဆီခွက်ထဲထွေးထည့်၊ အဖုံးပိတ်ပြီး မြေကြီးထဲ နှစ်ပေ သုံးပေ အနက်တူး၍ မြှုပ်ပစ်သည့်နည်း။ သလိပ်ခွက်ကို ပွက်ပွက်ဆူသည့် ရေနွေးထဲ အကြာကြီးပြုတ် သိုမှ်ဟုတ် မီးရှို့မီးမြှိုက်ပစ်ပြီး စွန့်ပစ်သည့်နည်း။ ထိုနည်းများကို ကျွန်မ မှတ်မသလောက် လူနာများအား ပညာပေး အကြံပေး ဟောပြောခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မစကားကို လိုက်နာသည့် လူနာတစ်ယောက် ကိုမှ ကျွန်မ မတွေ့ခဲ့ရပါ။ သူတို့ကိုလည်း အပြစ်တင်၍ မရပါ။ စားဝတ်နေရေး ဒုက္ခဖြင့် ကျပ်တည်းစွာ ရုန်းကန်ရသည့် ဘဝတွင် ကျွန်မပြောပြသည့် ပိုးသတ် နည်းများကို ဘယ်သူကများ စိတ်လိုလက်ရ လိုက်နာနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်မတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေပူလေ သလိပ်က ခြောက်သွေ့ပြီး တီဘီပိုးက ခုန်ကူး ပျံလွင့်လေ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တီဘီရောဂါပိုးသည် မြို့ကြီးများတွင် ပို၍ ပျံနှံ့နေကြောင်း ကျွန်မတို့အားလုံး မသိချင်ဟန် ဆောင်ထားရသည်။

ငါ ညက တစ်ညလုံး နှင့်အကြောင်း စဉ်းစားနေတာ မိသွယ်၊ နင် ဘာဖြစ်လို ရှုတ်တရက်ကြီး ငဲ့ဆီရောက်လာရသလဲ ဆိုတာလေ၊ အခုမှပဲ ငါသိတော့တယ်၊ နင် ကြောက်နေတာပဲ

သူက ကျွန်မမျက်လုံးထဲတည့်တည့် စိုက်ကြည့်ကာ မှတ်ချက်ချ လိုက် ၏။ ကျွန်မမငြင်းပါ။ မနေ့ကလည်း ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မ၏ အမှန်အတိုင်း သူ့ကို ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ငါထွက်ပြေးလာတာ ဟူသော စကားကို ယခုတော့ သူယုံပြီဟု ထင်ရပါသည်။

အေးဟာ .. ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဟာ တခြားနိုင်ငံတွေက မြို့တော်ကြီးတွေနဲ့ .
 ယှဉ်လိုက်ရင် သန်စွင်နေသေးတယ် ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ စိမ်းစိုတဲ့ သစ်ပင်တွေ ရှိသေးတယ်၊
 အနည်းဆုံးပေါ့ဟာ ...ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေကို မြင်ရသေးတယ်၊ ငါ သိပါတယ် ၊ ဒါပေမယ့်
 မီးခိုးငွေ့တွေနဲ့ မြူတွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးကိုလည်း ငါ ခဏခဏမြင်နေရတာပဲ၊ အသက်ရှူနေ
 ရတဲ့လေမှာ ဘာအဆိပ်တွေ ဘယ်လောက်ပါနေပြီလဲ ငါတိုမှသိနိုင်ဘူးလေ ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေကိုပဲ
 ကြည့်မလား ၊ စနစ်တကျ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်အောင် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပြီး
 ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေချည်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို ငါတို့ မျှော်လင့်လိုမှရဘူးလေ၊ အနည်းဆုံး ဓါတုဗေဒ
 ဆိုးဆေးတွေလွတ်ရဲလား ၊ တွေးမယ်ဆို တွေးစရာတွေ အများကြီး၊ နောက်ပြီး စားသုံးဆီနဲ့ .
 ပတ်သက်လိုလည်း အားလုံးဟာ သံသယဖြစ်စရာတွေချည်းပဲ၊ တိုငှယ်ငယ်တုန်းကလို ပဲဆီ နှမ်းဆီ
 စစ်စစ်တွေမှ ဟုတ်ပါ့မလားလို သံသယဖြစ်စရာတွေ မဟုတ်လား၊ အချို့ မှုန်ကို မပါရင် မဖြစ်အောင်
 စွဲစွဲလမ်းလမ်းသုံးနေတဲ့လူတွေ အများကြီး၊ အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ

နှင့် ရူးနေပြီ

ဝေဖန်စရာရှိလျှင် မညာမတာ ဝေဖန်လေ့ရှိသည့် မျိုးကျော်က ကျွန်မကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း
 မှတ်ချက်ချ၏။ ကျွန်မ ပြောချင်သေးသည့် စကားများ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်မ
 သူ့ကို ဆဲရေးပစ်လိုက်ဖို့ စဉ်းစား သောလည်း ကျွန်မနှုတ်ခမ်းမှာ ကြမ်းတမ်းသည့် စကားများ
 ရောက်မလာခဲ့ပါ။ အပြုံးတစ်ခုသာ ရောက်လာခဲ့သည်။အားငယ်တုန်လှုပ်သူတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုး
 ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

နှင့်က ဟိုတုန်းကတည်းက အလွန်အကျွံခံစားတတ်တာကိုး၊ အခုလည်း သမားရိုးကျအဖြစ်တစ်ခုကို
 နှင် အလွန်အကျွံခံစားနေပြန်ပြီ

သူ့ဝေဖန်မှုကို ကျွန်မ ဘာမှပြန်မဖြေရှင်းမိပါ။

နှင့် အခွင့်အခါသင့်တိုင်း လူတွေကို နားလည်အောင် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပေါ့၊ နှင့်ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ
 နှင်တတ်နိုင်သမျှပြင်ပေးပေါ့ မိသွယ်ရ၊ ဒါမှ အဲဒီအန္တရာယ်ကို သူတို့ သိမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး အဲဒီ
 လောက်လည်း ကြောက်နေစရာ မလိုပါဘူးဟာ၊ လူတွေမှာ အလိုအလျောက်ရောဂါပြီးတဲ့ စနစ်တွေ
 ရှိနေ သားပဲ၊ သဘာဝက တိုကို ပေးထားတယ်လေ

ကျွန်မ သူ့ကို မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်မိသည်။

နင့်ဟာက ကံကိုယုံပြီး ဆူးပုံနင်းရမယ့် အဖြစ်ကြီးပါဟာ

သူက ပခုံးတွန့်၍ ရယ်မော၏။

လောကမှာ တစ်ခါ တစ်ခါကျ ဆူးပုံကို ရှောင်လိုမှရတဲ့ ကာလတွေ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီး မဟုတ်လား၊ အဲဒီအခါမျိုးကျတော့ ကံကိုယုံပြီး နင်းနေကြရတာပဲကွ

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပြောစရာစကားကုန်သွားသလိုပင် တိတ်ဆိတ်သွား ကြပြန်သည်။ အိမ်ရှေ့က ယူကလစ်ပင် အကိုင်းအခက်များအကြားတွင် ငှက်ကလေး များ အသံစီစီနှင့် လှုပ်ရှားပျံသန်းနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ငှက်သေးသေးကလေး တစ်ကောင်သည် သူများလို လှုပ်ရှားတက်ကြွမနေဘဲ ကိုင်းဖျားတစ်ခုတွင် အချိန် အကြာကြီး နားခို ငြိမ်သက်နေ၏။ သူ့အမွေးကလေးတွေ နည်းနည်းထောင်ပြီး ပွယောင်းနေသည်။ ထိုနောက် သူနှုတ်သီးဖြင့် သူ့အတောင်ပံအရင်းနားဆီသို့ တဆတ်ဆတ်ထိုးဖွကာ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက် ပြန်သည်။ သူ ကြောက်ရွံ့နေတာ ဖြစ်မလားမသိ။ ဘာကို ကြောက်တာပါလိမ့်။ သူတို့ ငှက်ဘဝတွင်လည်း အသက်အန္တရာယ်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခြိမ်းခြောက်လျက် ရှိမှာပဲ။ ရဲရင့်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေရှိသလို ကြောက်တတ်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေလည်း ရှိမှာပေါ့။ ကြောက်တတ်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေဟာ သစ်ပင်ထိပ်က အသိုက်အမြုံထဲမှာပဲ နေလိမ့်မည်။ အစားအစာရဖို့ လှပတဲ့တောင်တန်းတွေဆီ ရောက်ဖို့ နေရောင်ခြည် ဆီ ရောက်ဖို့ကတော့ ရဲရဲရင့်ရင့်ပျံသန်းကြမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ အင်း ... ဒါပေမယ့် ကျွန်မအဖြစ်က အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မ၏ အခြေအနေတွင်တော့ ရဲရင့်မှုဆို တာ မရှိတော့ဘူးလေ။ မိုက်မဲမှုဆိုတာသာ ရှိတော့သည်။ အဲသည် ပတ်ဝန်းကျင် မှာ နေထိုင်ခြင်းသည် မိုက်မဲခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

နင် ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမလဲ မိသွယ်

တစ်သက်လုံး

သူမျက်နှာ ညိုမည်းသွားပါသည်။

ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူးကွ

ကျွန်မ သူ့ကို သဘောကျစွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိ၏။ အခုလို မရယ် မောရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာပြီလဲ။

တကယ်ပြောတာ မျိုးကျော်ရဲ့ ငါ မပြန်တော့ဘူး ၊ ဒီမြို့မှာပဲ နေတော့မှာ

သူ တိုးတိုးကလေး ဆဲရေးလိုက်တာ ကျွန်မကြားရသည်။ ကျွန်မ သူထံမှ မျက်နှာလွှဲကာ စောစောက ငှက်ကလေးကို လိုက်ရှာကြည့်မိသည်။ မတွေ့ရတော့ပါ။

မျက်စိတစ်မှိတ်စာ ကာလအတွင်း သူပျံသန်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မဖြစ်နိုင်တာတွေ၊ နင့်မှာ အမ်အက်စ်စီ တန်းလန်းကြီးနဲ့ အဲဒါကြီး ပြီး အောင်ဆက်သင်ရဦးမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စက ကလေးကစားသလို ခု ယူမယ်၊ ခု မယူတော့ ဘူး လုပ်လိုရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူဆိုတာ တာဝန်တွေနဲ့ချည်း ပဲ၊ ယူတုန်းက ယူထားပြီး အခုမှ ရှောင်လို တိမ်းလို ရမလားဟ ၊ နင့်ကိုအားကိုးနေရတဲ့ လူနာတွေ....

သွားစမ်းပါ

သည်မြို့ကလေးက လူနာတွေကသာ ဒေါက်တာမျိုးကျော်ကို သူတို့ အားကိုးစရာ အဖြစ် တန်ဖိုးထားချင်ထားကြမည်။ ကျွန်မတို့ ဆီမှာတော့ အမ်အက်စ်စီမရသေး သည့် ကျွန်မလို လူမျိုးကို မဆိုထားနှင့် အမ်အက်စ်စီ ဘွဲ့ရပြီးသား လူတွေပင် မရေတွက်နိုင်အောင် များလှသည်။

မျိုးကျော်၏ ပင့်သက်ရှိုက်သံကို ကြားရ၏။

အိုကေ ... နင် ဒီမှာ ပျော်သလောက်နေပါ၊ ငါက နင့်မနေစေချင်လို့ မဟုတ် ပါဘူးဟာ၊ နင့်ကို ဒီမြို့ပတ်ဝန်းကျင်က ဘုရားတွေလိုက်ပိုမယ်၊ နောက်ပြီး အရင်တစ်ခေါက်က ဘော်ကြိုကို လိုက်မပိုခဲ့ဘူးနော်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘော်ကြို ဘုရားကို လိုက်ပိုမယ်၊ နောက်ပြီး သီပေါကိုလည်း လိုက်ပိုမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား ၊ နောက်ပြီး စောမွန်လှဘုရားဆိုတာလည်း ရှိတယ်ဟ ၊ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကမ်းမှာ နင်သိပ်သဘောကျမှာ၊ မြစ်ရေကလည်း ကြည်လင်နေတာပဲ၊ ဟိုတစ်ဖက်မှာ တောင် တန်းတွေနဲ့လှေ၊ နင့်စိတ်တွေ အေးချမ်းသွားမှာပါ၊ ငါသိတယ်

သူ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည့်အခါ ကျွန်မ သစ်သားလှေကားထစ်ကလေးများမှ ဆင်းလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ မြေပြင်သည် နှင်းဖြင့် စိုစွတ်အေးစိမ့်နေ၏။ မြက်သေးသေးကလေးများတွင် နှင်းစက်နှင်းမှုန်များဖြင့် စိုစွတ်ကာ နေရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ တောက်ပနေသည်။ ဟိုးအဝေးမှာတော့ နှင်းဖြင့် ပြာလဲ့မှုန်မှိုင်းသော တောင်တန်းများသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာက သည်နေရာမှာ ရပ်နေသော်လည်း နောက် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခု ဖြင့် ထိုတောင်တန်းများဆီသို့ ငှက်တစ်ကောင်လိုပင် ပျံသန်းသွားလျက်ရှိ သည်။ ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို တိုးဝှေ့သောလေသည် အေးစိမ့်ကာ လန်းဆန်းနေ၏။ ကျွန်မ၏ ဘေးမှာ အဖြူရောင်တိမ်လိပ်များ အတူလိုက်ပါလျက်ရှိသည်။ အောက်မှာတော့ စိမ်းစိုသော သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ၊ တောင်ကုန်းမိုမိုများ၊ စမ်းချောင်းကလေးများ၊ ရေတံခွန်များ။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ကျွန်မ လူတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ငှက်တစ်ကောင်၏ အဖြစ်ကို ပို၍ လိုချင်လှပါသည်။

မိသွယ်

ကျွန်မ နောက်နားမှာ သူရောက်လာသည်။ သူသည် အိမ်နောက်ဘက်မှ ကွေပုတ်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို တွန်းထုတ်ယူလာခဲ့သည်။

အင်...

ကျွန်မ သူ့ကို လှည့်မကြည့်ပါ။ ကျွန်မစိတ်အာရုံက တောင်တန်းတွေဆီမှာ ကပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ညကျရင် ငါ့ဆေးခန်းအိမ်ရှင်တွေဆီမှာ သွားအိပ်နေ

ကျွန်မ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ အရင်တစ်ခေါက်တုန်းကလည်း ကျွန်မ ကို သူ့ဆေးခန်းအိမ်ရှင်တွေဆီမှာပဲ တည်းခိုစေခဲ့သည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မကို ညီအစ်မလိုပင် နွေးထွေးချစ်ခင်စွာ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ သည်မြို့မှာ တော့ လူတွေဟာ သိပ်ကို ဖြူစင်ကြတာပဲ။ ကျွန်မတို့ဆီမှာတော့ လူတွေဟာ စက် ရှပ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

လာ .. မိသွယ်၊ မနက်စာ သွားစားကြမယ်၊ ငါ ကိုးနာရီကျရင် ဆေးရုံပြန်ဝင် ရမှာ

သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် ကျွန်မ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဆင်ခြေလျှော လမ်းကလေးအတိုင်း ဆိုင်ကယ်သည် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသောအခါ ကျွန်မ၏ ပါးပြင် သို့ အေးစိမ့်သည့်လေက ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်ခတ်လေသည်။

ငါ ဟိုတလောက ဟယ်ရစ်ဆန်ဖိုဒ် ပါတဲ့ ဇာတ်ကားတစ်ခု ကြည့်လိုက်ရ တယ် သိလား မိသွယ်၊ Mosquito Coast တဲ့ ၊ အဲဒီထဲက ဇာတ်ကောင်က နင်နဲ့ အကြောက်ချင်းတူတယ်ဟ

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ မမြင်ရပါ။ သို့သော် သူ ပြုံးနေမည်ဟု ထင်သည်။

တော်တော့ မပြောနဲ့တော့ ၊ နင် ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ငါက သူ့လောက် မကြောင်ဘူးဟဲ့

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ဖြည့်စွက်ဝန်ခံလိုက်သော စကားတစ် ခွန်း ရှိသေးသည်။ နောက်ပြီး ငါက သူ့လိုလည်း သတ္တိမကောင်း၊ တော်လည်း မတော်ပါဘူး။

ရုပ်ရှင်ထဲက အယ်လီဖောက်ကပ်စ်သည် ဖျားနာနေသော နယူးယော့ခံမြို့ကြီး ကို စိတ်ကုန်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို စိတ်ကုန်သည်။ သူသည် ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့အမေ သေခါနီးအချိန် အမေရှိရာ ဆေးရုံသို့ သွားဖို့ ကြောက်ရွံ့ ရှောင်ဖယ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အမေ ဝေဒနာခံစားရသည့်အဖြစ်ကို သူ မမြင်လိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူသည် သူ့မိသားစုကို ခေါ်ကာ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုမှ ထွက်ခွာသွားပြီး အပူပိုင်းဒေသ ကမ်းခြေတစ်ခုသို့ သွားရောက်နေ ထိုင်သည်။ ထိုကျွန်းကလေးသည် သေးသေးကလေးဖြစ်သည်။

အရာရာကို တွေဝေတတ်သော ကျွန်မသည် အယ်လီလောက် ပြတ်သားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်မမှာ နေသားကျခွဲပြီးသော ဘဝတစ်ခု ရှိနေသည်

မဟုတ်လား။ ထိုဘဝကို ကျွန်မ မက်မောစွာ ခက်ခဲစွာ ရွေးချယ်ရယူခဲ့ရတာ

မဟုတ်လား။

အရာရာအတွက် အဖြေတွေ ရှိပြီးသားပါ သွယ်သွယ်ရာ ၊ အဲဒီ အဖြေကို ငါတို့ မတွေ့နိုင်သေးတာ တစ်ခုပါပဲ။ ကြိုးစားရှာကြည့်ကြတာပေါ့နော် .. ဟုတ်လား

အင်း ...

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေရုံနဲ့ပဲ လောကကြီးဟာ အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့
ထိုက်တန်နေပြန်ရောနော်။ မနက်ဖြန်အကြောင်း မစဉ်းစား လျှင် ပို၍ပင် ထိုက်တန်လိမ့်ဦးမည်။

အေးစိမ့်သောလေကို အားရပါးရ ရှိုက်ရှူကာ ကျွန်မပြုံးရယ်လိုက်မိပါသည်။

၇။